

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΟΥΤΑΡΗΣ, δήμαρχος Θεσσαλονίκης

Η ώρα του Αλέξη Τσίπρα

Είναι πλίου φαινότατον ότι η κατάσταση στη χώρα είναι κρίσιμη. Πόσο κρίσιμη όμως είναι πραγματικά και τι επιλογές μας έχουν απομείνει; Από το 2009 και το ξέσπασμα της πρωτοφανούς κρίσης έχουν ήδη κυβερνήσει, ή προσπάθησαν να κυβερνήσουν, τη χώρα τα περισσότερα κόμματα που εξέλεξαν βουλευτές στο ελληνικό Κοινοβούλιο (από την εθνικιστική δεξιά μέχρι τη ριζοσπαστική αριστερά). Η κατάσταση όμως στη χώρα δεν μοιάζει ειδυλλιακή... Ο κόσμος συνεχίζει και αισθάνεται ματαιώση και απελπισία. Στην απόγνωσή του επάνω, εφόσον συνεχίσει να αποτυγχάνει το «σύστημα» –γιατί για σύστημα περνούν σταδιακά όλοι όσοι κυβερνούν– ο κόσμος θα ψάξει αντισυστημικές εναλλακτικές επιλογές. Δεν μένουν, όμως, πια και πολλές. Στην πραγματικότητα, μένουν μόνον οι εξής δύο: Φασισμός ή σοβιετικού τύπου ολοκληρωτισμός. Η Ιστορία έχει δείξει ότι η χώρα πρέπει να αποφύγει πάση θυσία τέτοια μονοπάτια. Για να μπορέσουμε, όμως, να μπορούμε σύντομα σε ασφαλή δρόμο, χρειάζεται να επιτύχει η τωρινή κυβέρνηση στον κύριο στόχο της: Στη βασική συμφωνία με τους εταίρους, η οποία θα συνεχίσει να μας δίνει τη δυνατότητα να αποτελούμε μέρος αυτού που συχνά αποκαλούμε πολιτισμένο κόσμο, με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Για μια χώρα σαν την Ελλάδα, χωρίς εύρυθμη δημόσια διοίκηση, με αδύναμους θεσμούς και ανίσχυρο κράτος δικαίου, με έλλειψη συναινετικής πολιτικής κουλτούρας, είναι απολύτως απαραίτητο να συνεχίσει να κρατάει ευρωπαϊκή πυξίδα σε όσο γίνεται περισσότερα πεδία. Και η Ευρωζώνη είναι ίσως το πιο σημαντικό από αυτά. Γιατί η συνέχιση της

παρουσίας μας σε αυτήν ίσως είναι η μοναδική προϋπόθεση που μπορεί να μας αναγκάσει να φτιάξουμε κάποτε μια υγιή και παραγωγική οικονομία.

Είναι σημαντικό να καταλάβουμε ότι, παρά το τωρινό μας χάλι, πρέπει να κάνουμε τα πάντα για να συνεχίσουμε να αποτελούμε μέρος του πολιτισμένου κόσμου και όχι μέρος μιας φανταστικής ουτοπίας, που μόνοι μας θα επικαλούμαστε, αλλά κανένας δεν θα έχει ποτέ ανακαλύψει. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν πρέπει να έχουμε δικαίωμα στην ελπίδα και στο όνειρο. Κάθε άλλο! Όχι μόνον ο ελληνικός λαός αλλά όλοι οι λαοί αξίζουν το καλύτερο δυνατό μέλλον.

Ο Έλληνας πρωθυπουργός έχει ήδη αποδειχθεί πως είναι και έξυπνος και ευέλικτος. Επιπλέον, είναι ο μόνος πολιτικός που προσωποποιεί την ελπίδα για ένα καλύτερο μέλλον. Πιστεύω ότι την υπογραφή του στο τρίτο μνημόνιο πρέπει απαραίτητα να τη συνοδέψει και με κάτι άλλο εάν θέλει να μείνει στην ιστορία ως ένας ηγέτης του επιπέδου του Ελ. Βενιζέλου. Πρέπει να πείσει και να εμπνεύσει τον ελληνικό λαό ότι ήρθε η ώρα μας, ότι ήρθε η ώρα να δουλέψουμε συστηματικά με πάθος και στόχους. Πρέπει να πείσει τον λαό του ότι δεν υπάρχει καμία συνωμοσία εναντίον μας, ότι δεν μας ψεκάζουν, ούτε μας εκβιάζουν συστηματικά κάποιοι κακοί, ότι δεν είναι όλοι οι άλλοι κουτοί και εμείς οι έξυπνοι. Όσο ο πρωθυπουργός λέει απλά ότι υποχρεώθηκε να υπογράψει μια συμφωνία που δεν θέλει, τόσο λειτουργεί παρελκυστικά. Ηρθε η ώρα να προτάξει το δικό του σχέδιο ανασυγκρότησης της χώρας λέγοντας αλήθειες: «Ναι, είμαστε η αριστερά και ήρθαμε

στην εξουσία για να κάνουμε τη μεγάλη αλλαγή. Ελάτε τώρα όλοι μαζί να γίνουμε σοβαρό κράτος, σοβαρή χώρα. Ελάτε να γίνουμε πρότυπο για όλους τους τυραννισμένους λαούς του κόσμου». Προτεραιότητα για τη χώρα είναι το κτίσιμό της σε ισχυρούς θεσμούς, οι οποίοι θα αποτελέσουν τους πυλώνες ενός αξιόπιστου κρατικού οικοδομήματος. Ενός κράτους που οραματίστηκε ο Ιω. Καποδίστριας αλλά εμποδίστηκε από τους κήρυκες του πελατειακού συστήματος, του λαϊκισμού και της διαφθοράς, οι οποίοι μπόλιασαν ολόκληρες γενιές με τέτοιου είδους πρακτικές. Ο Τσίπρας είναι ο μόνος σήμερα που μπορεί να εμπνεύσει και να αλλάξει αυτό το κλίμα που τόσα χρόνια έχει εγκατασταθεί στη χώρα και μας τραβάει προς τα κάτω. Ο κόσμος σिकाίνεται τον παλαιοκομματισμό και ο τωρινός πρωθυπουργός είναι ο μόνος που έχει τη λαϊκή νομιμοποίηση να μας βγάλει από το τέλμα.

Είναι η ώρα του Τσίπρα. Τις διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις έπρεπε μόνοι μας να τις είχαμε ξεκινήσει το 1981, όταν μπήκαμε στην ΕΟΚ. Την πίστη στις αξίες και στις ικανότητές μας, όμως, έχουμε –με εσένα, Αλέξη Τσίπρα, ως πρωθυπουργό– τη μοναδική ευκαιρία να την εμπεδώσουμε σήμερα. Αυτό είναι πια στα χέρια σου, είναι δουλειά σου να το πετύχεις. Είναι ευθύνη σου να εδραιώσεις αυτή την πίστη και να την κάνεις σημαία όλων μας. Και πιστεύω σε αυτό που ο ίδιος έχεις πει. Ότι δεν είσαι από τους ανθρώπους που αποποιούνται τις ευθύνες τους.

Η ΑΥΓΗ Του Λευτέρη Καπώνη

Εθνικό έγκλημα με... ονοματεπώνυμο

Το βιβλίο του Μιχάλη Ιγνατίου έχει πολλά πλεονεκτήματα. Το πιο σημαντικό, πιστεύω, είναι ότι παρουσιάζει έγγραφα. Αναφορές του Αμερικανού πρέσβη που ενδιαφέρεται για την πορεία της ελληνικής οικονομίας, εκθέσεις του ΔΝΤ, αναφορές της Κομισιόν και συζητήσεις. Επίσης, αναδεικνύεται η αβάσταχτη ελαφρότητα ανθρώπων που από θέσεις - κλειδιά ετάχθησαν να υπηρετήσουν το δημόσιο συμφέρον. Η Ιστορία θα τους κρίνει σαν ελάχιστους, ανεπαρκείς και ανεύθυνους.

Η έκθεση του ΔΝΤ το 2010 αναφέρει στον πρόλογο: «Δεδομένου ότι με την είσοδο στη ζώνη του ευρώ η χώρα έχασε το 25% της ανταγωνιστικότητας και επειδή δεν έχει εθνικό νόμισμα να υποτιμηθεί, πρέπει να προχωρήσουμε σε εσωτερική υποτίμηση». Αναρωτιέμαι αν αυτοί που αποφάσισαν την είσοδο της χώρας στη ζώνη του ευρώ είχαν μελετήσει πώς η χώρα θα αντιμετωπίσει αυτή την οικονομική τραγωδία που της επιφύλασσαν. Αποδείχτηκε πως δεν είχαν μελετήσει τίποτα και οι ελληνικές επιχειρήσεις της Βόρειας Ελλάδας έφυγαν στις γειτονικές χώρες. Αυτό το έγκλημα συνετελέσθη από

κάποιους ανθρώπους που ποτέ δεν λογοδότησαν και συνεχίζουν να σιτίζονται στο πρυτανείο... Παπαδήμος, Στουρνάρας, Χαρδούβελης, Χριστοδουλάκης και πάνω απ' όλα και πίσω απ' όλα Σημίτης.

Οι υπόλοιποι έρχονται δεύτεροι. Ο Καραμανλής, αφού δημιούργησε τον μύθο της απόπειρας δολοφονίας που θα συνοδεύει τον ασκητικό βίο του στη Ραφήνα, συμμετέχει στο εθνικό έγκλημα εξ αμελείας. Ο Βούδας, όπως τον χαρακτηρίζει ο Αμερικανός πρέσβης, δεν θέλει να ακούει δυσάρεστα και επιτρέπει στον Αλογοσκούφη να διογκώσει το δημόσιο χρέος. Όταν πια οι φίλοι του Ευρωπαίοι τού δείχνουν τον γκρεμό και αφού δεν καταφέρνει να έχει τη συναίνεση του Παπανδρέου, αποφασίζει την έξοδο του από την εξουσία με εκλογές.

Και έρχεται ο μοιραίος άνθρωπος. Ο εξαγγελος της συμφοράς. Γιατί, μέχρι τον Καραμανλή, αυτό που επιζητούσαν οι Ευρωπαίοι ήταν μια ήπια προσαρμογή, σε σχέση με ό,τι ακολούθησε.

Οι Αμερικανοί, απ' ό,τι φαίνεται από τα έγγραφα, πίεσαν τον Παπανδρέου να βοηθήσει τον Καραμανλή. Με έκπληξη διαπίστωσαν ότι για «πρώτη

φορά δεν τους άκουσε. Θεωρούν τον Παπανδρέου όχι απλά φιλοαμερικανό, αλλά Αμερικανό, και δεν μπορούν να εξηγήσουν τη στάση του.

Ο μόνος λόγος ήταν ότι βιαζόταν να γίνει πρωθυπουργός. Δεν βρίσκουν άλλη εξήγηση. Τώρα, βέβαια, πώς μπορεί να επιζηήσει ο μύθος της απόπειρας δολοφονίας του Καραμανλή, όταν από τις αναφορές του Αμερικανού πρέσβη φαίνεται η προσπάθειά τους να τον βοηθήσουν, αυτό αποτελεί μια άλλη ιστορία.

Ο Παπανδρέου συμφωνεί με μέτρα, τα αναβάλλει όμως γιατί φοβάται το βαθύ ΠΑΣΟΚ. Με άγνοια κινδύνου βαδίζει στην πολιτική του καταστροφή και στην καταστροφή της χώρας. Όμως -κι αυτό είναι το ανατριχιαστικό...- μέσα στο απόλυτο χάος που μπαίνει η χώρα, ο νεποτισμός γύρω του βασιλεύει.

Ο Μιχάλης Ιγνατίου διηγείται μια ιστορία αντίξια του ΠΑΣΟΚ της διαφθοράς και της μίζας. Σε μια επίσκεψή του στις Ηνωμένες Πολιτείες, ο Έλληνας πρέσβης και ο αρχιεπίσκοπος Αμερικής κατάφεραν να συγκεντρώσουν σε κάποιο ξενοδοχείο τους μεγαλύτερους Ελληνοαμερικανούς επιχειρηματίες. Ήθελαν να βο-

νήσουν τη γενέτειρα με επενδύσεις, αλλά και με την αγορά ομολόγου του απόδημου ελληνισμού.

Ο αρχιεπίσκοπος στον λόγο του τους είπε: «Εσείς μπορεί να χάσετε διακόσια εκατομμύρια στη Γουόλ Στριτ και να μην ιδρώσει τ' αφτί σας. Τι είναι να δώσετε από είκοσι ή πενήντα εκατομμύρια για τη γενέτειρα;». Οι περισσότεροι ήταν θετικοί. Ορίστηκε να γίνει καινούργια συνάντηση στην Αθήνα. Επικεφαλής της κίνησης ορίστηκαν ο Έλληνας πρέσβης στην Ουάσιγκτον και ο αρχιεπίσκοπος.

Η πρόσκληση όμως για τη συνάντηση της Αθήνας υπογραφόταν από κάποιον τύπο που οι ομογενείς θεωρούσαν λαμόγιο και από μια κυρία, φίλη του Παπανδρέου. Ο αρχιεπίσκοπος, αφού δεν κατάφερε να μιλήσει με το Μαξίμου για εξηγήσεις, απεσύρθη και η συνάντηση δεν έγινε ποτέ, γιατί οι ομογενείς τον αρχιεπίσκοπο εμπιστεύονταν και δεν ήθελαν να δώσουν τα χρήματά τους σε κάποια λαμόγιο που πλαισίωναν τον πρωθυπουργό. Αυτά τα λίγα... Το βιβλίο έχει πολύ περισσότερα.